

Arrest

nr. 220 778 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat A. NACHTERGAELE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 november 2014, verklaart er zich op 17 november 2014 vluchteling.

1.2. Op 28 april 2015 wordt verzoeker door de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Op 22 mei 2017 wordt verzoeker tegengehouden in de luchthaven van Schiphol en wordt vastgesteld dat verzoeker op het punt stond om naar Afghanistan te reizen.

1.4. Op 19 juni 2017 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de mogelijkheid van intrekking van de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.5. Op 5 september 2017 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.6. Op 23 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 november 2017 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Tijdens uw asielaanvraag legde u volgende verklaringen af. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shaga gelegen in het district Kuz Kunar (Khewa) in de provincie Nangarhar. U bent een soennitische Pashtoun. Uw vader kwam om toen er in Jalalabad een aanslag werd gepleegd. U ging tot de vijfde klas naar school in het dorp Yassin. U volgde ook koranlessen in de moskee in uw dorp. U beweerde dat u Afghanistan diende te verlaten nadat u door de Taliban dreigde te worden gerekruteerd. Na een reis van 27 maanden kwam u in België aan op 16 november 2014 waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, een kopie van uw vaders taskara, een dreigbrief van de Taliban en een verklaring van de dorpsouderen inzake uw problemen.

Uw broer A.Z. (CG: 12/10081 & O.V.: 6.940.026) verliet net als u Afghanistan omwille van problemen met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten. Op 10 april 2012 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 28 april 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er, net zoals in het geval van uw broer, geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Taliban. Gezien uw afkomst uit het district Kuz Kunar (provincie Nangarhar) en de afwezigheid van een intern vluchtalternatief, kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde. U werd op 22 mei 2017 tegengehouden in de luchthaven van Schiphol, waarbij werd vastgesteld dat u op het punt stond om naar Afghanistan te reizen. U bleek in het bezit van vliegtickets waarmee u van 22 mei 2017 naar Kabul kon reizen en op 5 juli 2017 terug kon keren. Verder was u in het bezit van uw Belgische verblijfskaart en een paspoort afgeleverd op 30 augustus 2016 door het Afghaans consulaat in Bonn. Op 19 juni 2017 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 17 augustus 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor. U verklaart tijdens dit gehoor dat u naar Afghanistan terugreisde omdat uw moeder medische problemen heeft. U ontving medio mei 2017 telefoon van de broer van uw moeder. Hij wist u te vertellen dat uw moeder van het dak viel en haar been brak. De problemen met haar bloeddruk en haar hart, problemen die ze eerder al had, verergerden door deze val. U vroeg een vriend van u om vliegtuigtickets naar Afghanistan te boeken. Tien à vijftien dagen nadat u het nieuws ontving, nam u het vliegtuig naar Kabul.

U kwam aan op 23 mei 2017 en trok in bij de schoonvader van uw oom, waar ook uw moeder op dat moment verbleef. Na twee à drie dagen ging u echter op hotel, uit schrik dat de schoonvader van uw oom zou te weten komen dat u zijn neef bent. In dat geval zou dit nieuws bij iemand uit uw geboortedorp kunnen terechtkomen, waardoor ook de personen met wie u eerder problemen zou hebben gekend en door wie u Afghanistan diende te verlaten, dit zouden te weten komen. U verbleef de rest van uw verblijf in Kabul in een hotel en ging slechts naar buiten als het echt moest. Naast de vrees voor de personen die u reeds in uw asielaanvraag aanhaalde, vreest u ook dat de Taliban u zullen viseren omdat u in Europa verbleef.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw paspoort en documenten omtrent de hospitalisatie van uw moeder neer.

B. Motivering

U kreeg op 28 april 2015 subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in het district Kuz Kunar (Khewa) van de provincie Nangarhar een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde

Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde. U werd op 22 mei 2017 tegengehouden in de luchthaven van Schiphol, waarbij werd vastgesteld dat u op het punt stond om naar Afghanistan te reizen. U bleek in het bezit van vliegtickets waarmee u van 22 mei 2017 naar Kabul kon reizen en op 5 juli 2017 terug kon keren. Verder was u in het bezit van uw Belgische verblijfskaart en een paspoort afgeleverd op 30 augustus 2016 door het Afghaans consulaat in Bonn.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval **wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan** (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer **de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen**. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit de verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 5 september 2017, blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen,

luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de informatie van het CGVS, blijkt bovendien dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst en het feit dat u daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen recent nog anderhalve maand verbleef, wijst er op dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken. Bovendien bent u een volwassen man die over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en ook ietwat Dari (CGVS 05.09.2017, p.18). U blijkt ook al enige werkervaring te hebben opgedaan. Zo bent u hier in België actief geweest in een bedrijf dat groenten verpakt en zou u momenteel werkzaam zijn als verkoper bij een Afghaan die een algemene voedingswinkel uitbaat (CGVS 05.09.2017, p.18-19). Hoewel u verklaart

psychologische problemen te hebben (CGVS 05.09.2017, p.3), legt u geen enkel document neer dat deze verklaring kan staven. U maakt verder geen melding van andere gezondheidsklachten.

Verder kan worden vermoed dat u over de nodige financiële middelen beschikt om een nieuwe start in Kabul te maken. Zo blijkt u kapitaalkrachtig genoeg om vliegtuigtickets naar Afghanistan te kopen, ginds anderhalve maand lang op hotel te verblijven alsook in te staan voor de kosten van de hospitalisatie van uw moeder (CGVS 05.09.2017, p.5 & 15). Dat u bovendien de volledige duur van uw terugkeer in Kabul zou hebben verbleven, zoals u verklaart (CGVS 05.09.2017, p.15), wijst er op dat u wel enigszins vertrouwd bent met deze stad.

Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, stelt u dat u er geen familie noch een huis heeft waardoor u er niet zou kunnen leven (CGVS 05.09.2017, p.15). Het CGVS betwijfelt dit ten eerste. Zo verklaart u zelf dat uw moeder ten tijde van haar verblijf in Kabul introk bij de schoonfamilie van haar broer (CGVS 05.09.2017, p.8 & 10). Hoewel ze bereid waren ook u in huis te nemen, verklaart u dat u hier na twee à drie dagen wegging omdat u vreesde dat ze te weten zouden komen dat u de neef van uw oom was (CGVS 05.09.2017, p.8, 11 & 12). M.F. en Q.K.G., voor wie u volgens uw eerdere verklaringen zou zijn gevlucht, zouden zo op de hoogte kunnen komen van uw terugkeer (CGVS 05.09.2017, p. 11 & 12). Gezien het CGVS deze problemen reeds bij de beoordeling van uw asielaanvraag ongeloofwaardig achtte, is zulks niet aannemelijk. Men kan er dan ook van uit gaan dat u wel degelijk, minstens tijdelijk, zou kunnen terugvallen op de familie van uw oom in Kabul. Bovendien blijkt uit uw facebookprofielen dat u over vrienden beschikt die aangeven in Kabul te wonen (zie administratief dossier), waardoor het er meer en meer op lijkt dat u er wel degelijk over een netwerk beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus kreeg zodanig zijn gewijzigd of niet langer bestaan dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hoewel u tijdens uw gehoor van 5 september 2017 een nieuwe vrees aanhaalt, kan hier geen enkel geloof aan gehecht worden. U verklaart dat u gevisseerd zal worden door de Taliban omdat u in Europa verbleef, maar kan deze bewering op geen enkele manier aannemelijk maken. Zo wordt u gevraagd naar terugkeerders die omwille van een verblijf buiten Afghanistan dergelijke moeilijkheden zouden hebben gekend, maar kan u hiervan geen enkel voorbeeld geven en verklaart u ook expliciet dat u niet kan weten om wie dit gaat (CGVS 05.09.2017, p.8 & 9). De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort levert bewijs voor uw identiteit en terugkeer naar Afghanistan. Deze elementen staan niet ter discussie. De medische attesten moeten bewijzen dat uw moeder medische problemen heeft. Dat de medische situatie van uw moeder u noodzaakte om naar Afghanistan terug te reizen, wordt hiermee niet aangetoond.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/6, eerste lid, 4° juncto artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te

nemen" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus verder toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van het OCMW van Brussel (stuk 2).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 27 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Met een aangetekend schrijven van 12 maart 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018, het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 en het rapport "*Returning to Fragility – Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan*" van Oxfam van januari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende dezelfde stukken neer als degene die hij bij zijn aangetekend schrijven van 12 maart 2019 voegde (zie *supra*) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Opheffing subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Op 28 april 2015 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op grond van artikel 57/3, eerste lid, 4° *juncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet heft de commissaris-generaal de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op omdat verzoeker van 23 mei 2017 tot 5 juli 2017 in Kabul verbleef waaruit volgens de commissaris-generaal, mede gelet op de veiligheidssituatie en de bereikbaarheid, blijkt dat verzoeker in Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet beschikt en dat er zodoende sprake is van een verandering van de omstandigheden die eerder noopten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze verandering voldoende ingrijpend en van niet-voorbijgaande aard is. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker in het kader van zijn gehoor in verband met de mogelijke opheffing van zijn subsidiaire beschermingsstatus aangehaalde vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op de motieven van de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

2.3.2.3. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker van 28 april 2015 (administratief dossier, stuk 11) onder meer als volgt wordt gemotiveerd:

“Anderzijds verwijst het CGVS naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon of burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (Art. 48/4 §2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar, de status van subsidiaire bescherming toegekend.” (eigen onderlijning)

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bezorgd (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), alsook uit verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 september 2017 (administratief dossier, stuk 5) blijkt dat verzoeker van 23 mei 2017 tot 5 juli 2017 in de Afghaanse hoofdstad Kabul verbleef. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht (zie ook *infra*) dat mede uit dit verblijf blijkt dat verzoeker in de stad Kabul over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt. Immers, de afwezigheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker was één van de motieven in de beslissing van 28 april 2015 om aan verzoeker subsidiaire bescherming toe te kennen (zie *supra*). De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat het verblijf van verzoeker in Kabul van 23 mei 2017 tot 5 juli 2017 een verandering uitmaakt van de omstandigheden die noopten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals hierna zal blijken, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens op terechte en pertinente wijze dat deze verandering voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand van aard is. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 is verslechterd, dient erop gewezen bij de evaluatie van verzoekers actuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet niet enkel de veiligheidssituatie in een bepaalde regio dient beoordeeld te worden maar ook de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker dient bekeken te worden.

2.3.2.4. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stukken 8, 10 en 11) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig

worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening genomen.

Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stukken 8, 10 en 11). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden geviséerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8) vermeldt dat, zo willekeurig geweld

in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, p. 4-9 en rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 11) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie en werd in de voorgaande analyse meegenomen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst en het feit dat u daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen recent nog anderhalve maand verbleef, wijst er op dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken. Bovendien bent u een volwassen man die over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en ook ietwat Dari (CGVS 05.09.2017, p.18). U blijkt ook al enige werkervaring te hebben opgedaan. Zo bent u hier in België actief geweest in een bedrijf dat groenten verpakt en zou u momenteel werkzaam zijn als verkoper bij een Afghaan die een algemene voedingswinkel uitbaat (CGVS 05.09.2017, p.18-19). Hoewel u verklaart psychologische problemen te hebben (CGVS 05.09.2017, p.3), legt u geen enkel document neer dat deze verklaring kan staven. U maakt verder geen melding van andere gezondheidsklachten.

Verder kan worden vermoed dat u over de nodige financiële middelen beschikt om een nieuwe start in Kabul te maken. Zo blijkt u kapitaalkrchtig genoeg om vliegtuigtickets naar Afghanistan te kopen, ginds anderhalve maand lang op hotel te verblijven alsook in te staan voor de kosten van de hospitalisatie van uw moeder (CGVS 05.09.2017, p.5 & 15). Dat u bovendien de volledige duur van uw terugkeer in Kabul zou hebben verbleven, zoals u verklaart (CGVS 05.09.2017, p.15), wijst er op dat u wel enigszins vertrouwd bent met deze stad.

Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, stelt u dat u er geen familie noch een huis heeft waardoor u er niet zou kunnen leven (CGVS 05.09.2017, p.15). Het CGVS betwijfelt dit ten eerste. Zo verklaart u zelf dat uw moeder ten tijde van haar verblijf in Kabul introk bij de schoonfamilie van haar broer (CGVS 05.09.2017, p.8 & 10). Hoewel ze bereid waren ook u in huis te nemen, verklaart u dat u hier na twee à drie dagen wegging omdat u vreesde dat ze te weten zouden komen dat u de neef van uw oom was (CGVS 05.09.2017, p.8, 11 & 12). M.F. en Q.K.G., voor wie u volgens uw eerdere verklaringen zou zijn gevlucht, zouden zo op de hoogte kunnen komen van uw terugkeer (CGVS 05.09.2017, p. 11 & 12). Gezien het CGVS deze problemen reeds bij de beoordeling van uw asielaanvraag ongeloofwaardig achtte, is zulks niet aannemelijk. Men kan er dan ook van uit gaan dat u wel degelijk, minstens tijdelijk, zou kunnen terugvallen op de familie van uw oom in Kabul. Bovendien blijkt uit uw facebookprofielen dat u over vrienden beschikt die aangeven in Kabul te wonen (zie administratief dossier), waardoor het er meer en meer op lijkt dat u er wel degelijk over een netwerk beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Daar waar UNHCR in den update van haar richtlijnen stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”*, (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *“[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all*

relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account." (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht gelet op het sociale netwerk van familie en vrienden waarover hij beschikt.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij enkel omwille van de medische problemen van zijn moeder tijdelijk bij de schoonfamilie van zijn oom kon verblijven, zodat hieruit volgens hem niet kan worden afgeleid dat hij op deze schoonfamilie zal kunnen terugvallen ingeval van terugkeer. Hij wijst er ook op dat het verblijf van zijn moeder reeds een belangrijke financiële impact moet hebben gehad op deze familieleden. Hij merkt ook op dat hij slechts enkele dagen bij deze schoonfamilie kon verblijven en dat hij genoodzaakt was om de rest van zijn verblijf op hotel te gaan. Verzoeker acht het tevens onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat de vaststelling dat hij op Facebook vrienden heeft in Kabul het er meer en meer op doet lijken dat hij er over een netwerk beschikt. Indien hij werkelijk op deze Facebookvrienden zou kunnen terugvallen, had hij dit wel gedaan tijdens zijn verblijf in Kabul, aldus verzoeker. Verzoeker citeert tevens uit een rapport van EASO.

De Raad wijst erop dat het beschikbaar zijn van een netwerk in de stad Kabul in het kader van een intern vestigingsalternatief geenszins betekent dat dit netwerk in staat moet worden geacht om verzoeker ingeval van hervestiging in Kabul voor onbepaalde tijd in huis te nemen en te voorzien in al diens levensbehoeften. De beschikbaarheid van een netwerk dient onderzocht te worden vanuit het oogpunt van ondersteuning bij het heropbouwen van een nieuw leven in Kabul, waarbij deze ondersteuning ook uit andere elementen kan bestaan dan het voorzien in een woonplaats en andere levensbehoeften. *In casu* blijkt de schoonfamilie van verzoekers oom in staat om hulp te bieden, aangezien zij verzoekers moeder opvingen in het kader van haar medische behandeling en zij ook verzoeker verwelkomden vlak na diens aankomst in Kabul. Verder blijkt verzoeker op zijn Facebookprofiel ook vrienden te hebben die in Kabul verblijven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker ook bij hen terecht zou kunnen voor hulp en ondersteuning bij een hervestiging in deze stad. Dat verzoeker op deze vrienden geen beroep deed toen hij van 23 mei 2017 tot 5 juli 2017 in Kabul verbleef, toont allerm minst het tegendeel aan; hieruit kan hooguit blijken dat verzoeker tijdens dit verblijf geen nood had aan hun hulp en ondersteuning. Wat betreft verzoekers verblijf op hotel, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen in verband met de reden voor dit hotelverblijf. Immers, in het kader van de beslissing van 28 april 2015, waartegen verzoeker geen beroep aantekende zodat deze intussen definitief is geworden, oordeelde de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij genoodzaakt was om in een hotel te verblijven daar M.F. en Q.K.G., voor wie hij eerder zou zijn gevlucht, van zijn terugkeer op de hoogte zouden kunnen komen indien hij bij de schoonfamilie van zijn oom zou blijven. Indien verzoeker in een hotel zou hebben verbleven zal dit bijgevolg op volkomen vrijwillige basis gebeurd zijn.

Hierbij aansluitend kan tevens worden vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat hij niet over afdoende financiële middelen beschikt. Zijn vliegtuigreis naar en van Afghanistan in samenhang met een vrijwillig verblijf in een hotel gedurende zijn aanwezigheid in Kabul van 23 mei 2017 tot 5 juli 2017 toont op zich reeds aan dat verzoeker niet onbemiddeld is. Dat verzoeker in België steun krijgt van het OCMW (verzoekschrift, stuk 2) doet hieraan geen afbreuk. Een dergelijk attest biedt immers geen zicht op het geheel van verzoekers financiële mogelijkheden in Afghanistan. Dat verzoeker voor zijn reis naar Kabul hulp kreeg van een vriend, vormt bovendien een bijkomende indicatie dat verzoeker wel degelijk een beroep kan doen op een netwerk ingeval van hervestiging in de stad Kabul. Wat betreft verzoekers arbeidsmogelijkheden, komt hij niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit een aantal rapporten dienaangaande (verzoekschrift, p. 13-14). Hij laat

echter na *in concreto* aan te tonen dat hij niet in staat zou zijn om ingeval van hervestiging in de stad Kabul te voorzien in zijn levensonderhoud, temeer gelet op de werkervaring die verzoeker reeds opdeed in België.

Wat betreft de beschikbaarheid van een netwerk in hoofde van verzoeker ingeval van hervestiging in de stad Kabul, stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) bovendien terecht als volgt:

“Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoeker die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van de voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.” (eigen onderlijning).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 11) stelt dat een verblijf van slechts anderhalve maand in Kabul in 2017 onvoldoende is om aan te tonen dat hij zich er zou kunnen vestigen, temeer daar hij er kort verbleef voor de medische behandeling van zijn moeder en zeer weinig is buitengekomen, dient erop gewezen dat de duur van dit verblijf in 2017 niet relevant is. De elementen die uit dit verblijf naar voren komen volstaan wel degelijk om de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in hoofde van verzoeker te kunnen vaststellen (zie *supra*). Ook het feit dat verzoeker naar Kabul zou zijn gegaan voor de medische behandeling van zijn moeder en er niet vaak zou zijn buiten gegaan, doet op zich geen afbreuk aan deze elementen.

Waar verzoeker wijst op zijn leeftijd, dient vastgesteld dat hij intussen ruim 23 jaar oud is (geboortedatum: 29 mei 1995), zodat hij bezwaarlijk als dermate jong kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of zich in de stad Kabul te vestigen en er (eventueel met de hulp en ondersteuning van zijn netwerk (zie *supra*)) een leven op te bouwen.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM al op ontvankelijke wijze inroept, wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd tot staving van onderhavig beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Indien verzoeker zich in België wenst te vestigen in het kader van een gezinshereniging, dient hij zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

Waar verzoeker wijst op stigma en discriminatie ten aanzien van personen die naar Afghanistan terugkeren na een verblijf in het buitenland, komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. De richtlijnen van UNHCR (p. 48) wijzen erop dat dienaangaande rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (*“depending on the individual circumstances of the case”*) (rechtsplegingsdossier, stukken 8, 10 en 11). In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt: *“Hoewel u tijdens uw gehoor van 5 september 2017 een nieuwe vrees aanhaalt, kan hier geen enkel geloof aan gehecht worden. U verklaart dat u geviseerd zal worden door de Taliban omdat u in Europa verbleef, maar kan deze bewering op geen enkele manier aannemelijk maken. Zo wordt u gevraagd naar terugkeerders die omwille van een verblijf buiten Afghanistan dergelijke moeilijkheden zouden hebben gekend, maar kan u hiervan geen enkel voorbeeld geven en verklaart u ook expliciet dat u niet kan weten om wie dit gaat (CGVS 05.09.2017, p.8 & 9).”* Ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure slaagt verzoeker er niet in om een dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Ieder dossier wordt individueel beoordeeld en verzoeker toont niet aan dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de betrokkene in het voormelde arrest.

Gezien het voorgaande, kan wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers persoonlijke omstandigheden zich allerminst verzetten tegen de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul in zijn hoofde.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER